

само, че неговото дѣло е сложено на крайно ронлива основа. На сжщата дата Гърция настоя отново предъ министъръ председателя да ѝ отдѣли земята, срещу която тя ще воюва. На тритѣ изстрела срещу акцията на м-ръ председателя, последниятъ отговори съ мълчание. Въ мълчание потънаха и тримата съседни, които запазиха своитѣ права. При това, първоначалниятъ шумъ на войната не би позволилъ да се чуятъ новитѣ аргументи за тѣхнитѣ искания.

Не стихнала още канонадата при Бунаръ Хисаръ, на 20 октомврий, Ромъния гласува военни кредити, като заявява на България, че ще воюва съ нея, ако въ скоро време не бжде удовлетворена. На сжщата дата Гърция ни представя своя проектъ-граница и заплашва, че не ще преговаря за миръ съ Турция, ако България не го удобри веднага; точно въ сжщото време сръбски държавници заявяватъ вече шумно предъ всички, че България се разширява извънредно много на изтокъ и че е време да се знае, съ какво тя ще задоволи съюзникитѣ на югозападъ. Съ една изкуствена наивност и престорена изненада, м-ръ Гешовъ се обърна къмъ Русия за обяснения — какво значи тази дързостъ? И когато му се даде очаквания отговоръ, — че „смѣткитѣ“ трѣбва да се плащатъ — независимо отъ тѣхния моралъ и отъ тѣхнитѣ мотивировки — м-ръ Гешовъ смѣни реалнитѣ сили за защита, които се оказаха много бърже изчерпани, съ безплодни апели.

Въ началото на ноемврий Ромъния ни иска земя отъ Тутраканъ до Силистра, а Гърция иска да знае веднага: ще приемемъ ли представената отъ нея гранична линия или ще я отхвърлимъ. Европейскитѣ столици ни съобщаватъ сжщо, че каузата на Сърбия печели извънредно бърже. Проявата на нашата изчерпана мощъ при Чаталджа обръща въ шурмъ исканията на нашитѣ съседни. На 10 декемврий самъ м-ръ Пашичъ заявява за първи пжтъ официално сръбскитѣ претенции. Въ сжщото време Вензелосъ разяснява въ Лондонъ граничната линия на д-ръ Даневъ, който не намиралъ за нуждно даже да оборва аргументитѣ му, — до такава степенъ тя не била приемлива. Ромъния отново заплашва и казва, че скоро ще увеличи исканията си.

Началото на месеца е особено нервно: дипломатическа фехтовка съ турци, ромъни и съ всички съседни безразлично. Презъ първата половина на януарий, когато преговоритѣ въ Лондонъ се постоянно наклоняваха къмъ войната — усилената пропаганда на претендентитѣ: Ромъния иска Балчикъ, Гърция корегира своя проектъ-линия, като я тегли по на северъ, Сърбия сжщо е излѣзла далечъ напредъ съ своитѣ първи искания отъ България; тя говори вече, че ще си задържи почти всичко, което се намира въ нейни ржце. Втората половина на месеца засилва кризата съ новата война и сигнализира първитѣ признаци на едно отчаяно политическо положение. Военни операции въ едно и сжщо време на три посоки: Одринъ, Чаталджа и Буларъ; непрекъснати политически сражения — на четире.

На десети февруарий Сърбия ни праща обширно изложение за ревизията на договора, следъ петъ дни Гърция атакува наново нашето мълчание и ни предупреждава за втори пжтъ, че ще подири другаде защита на своитѣ интереси, а следъ други петъ дни Ромъния иска ултимативно да ѝ дадемъ веднага Силистра, иначе ще воюва. Войната съ Турция не ни дава никакви разрешения, но окуражава всички.

Атаката срещу България е въ фронтъ и отъ страни. Въ началото на мартъ Сазоновъ ни съобщава по ясно, че ревизията на договора се налага. На 20 мартъ Пашичъ ни заявява, че дѣлбата не ще стане споредъ договора; на сжщата дата и ромънскиятъ м-ръ на външнитѣ работи заявява на нашия пълномощенъ м-ръ, че нашитѣ съюзници и правятъ прекалени голѣми аванси, искатъ да я спечелятъ за свой съюзникъ. А само следъ петъ дни пристига въ София известието, че Сърбия и Гърция сж се разбрали принципално за единъ съюзъ срещу насъ. Гръмъ и молнии отъ всички страни. Отчаянитѣ молби на м-ръ Гешовъ по всички посоки не облекчаватъ